

Grizksz Mitologie

Die Val van Icarus

Op die eiland Kreta tydens die era van koning Minos het daar 'n man met die naam Daedalus en sy jong seun Icarus gewoon.

Daedalus was net 'n gewone man, behalwe vir een spesiale talent - hy was 'n uitvinder van vreemde en wonderlike meganiese skeppings

Nou dit was baie lank gelede – en in hierdie antieke tyd was daar geen televisies of motors of horlosies nie. In plaas van die televisie het mense geleer wat nuut is in die land deur na die skinderpraatjies by die plaaslike herberg te luister.

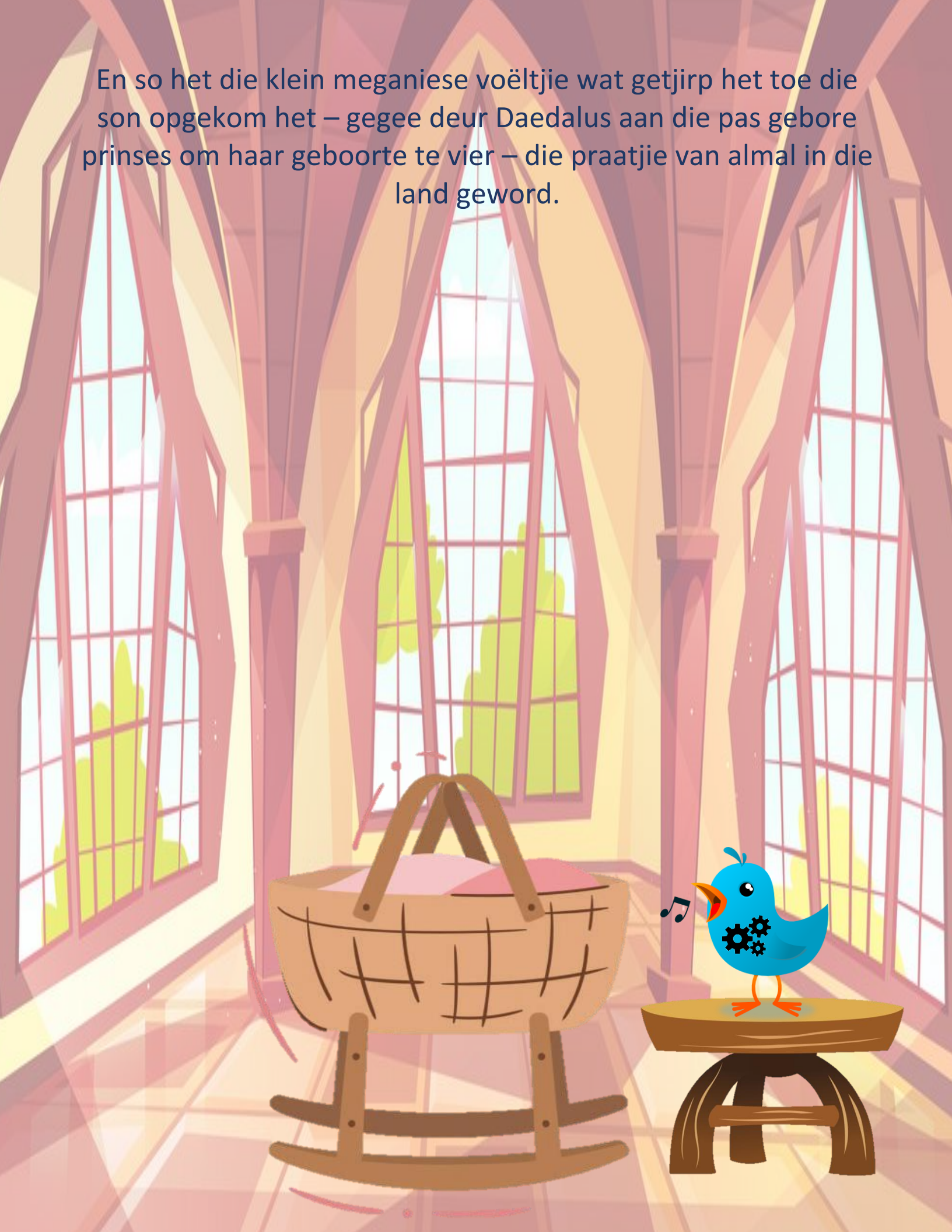
In plaas van motors het mense van plek tot plek gekom deur te loop of as hulle ryk was deur op 'n perd of in 'n koets te ry.

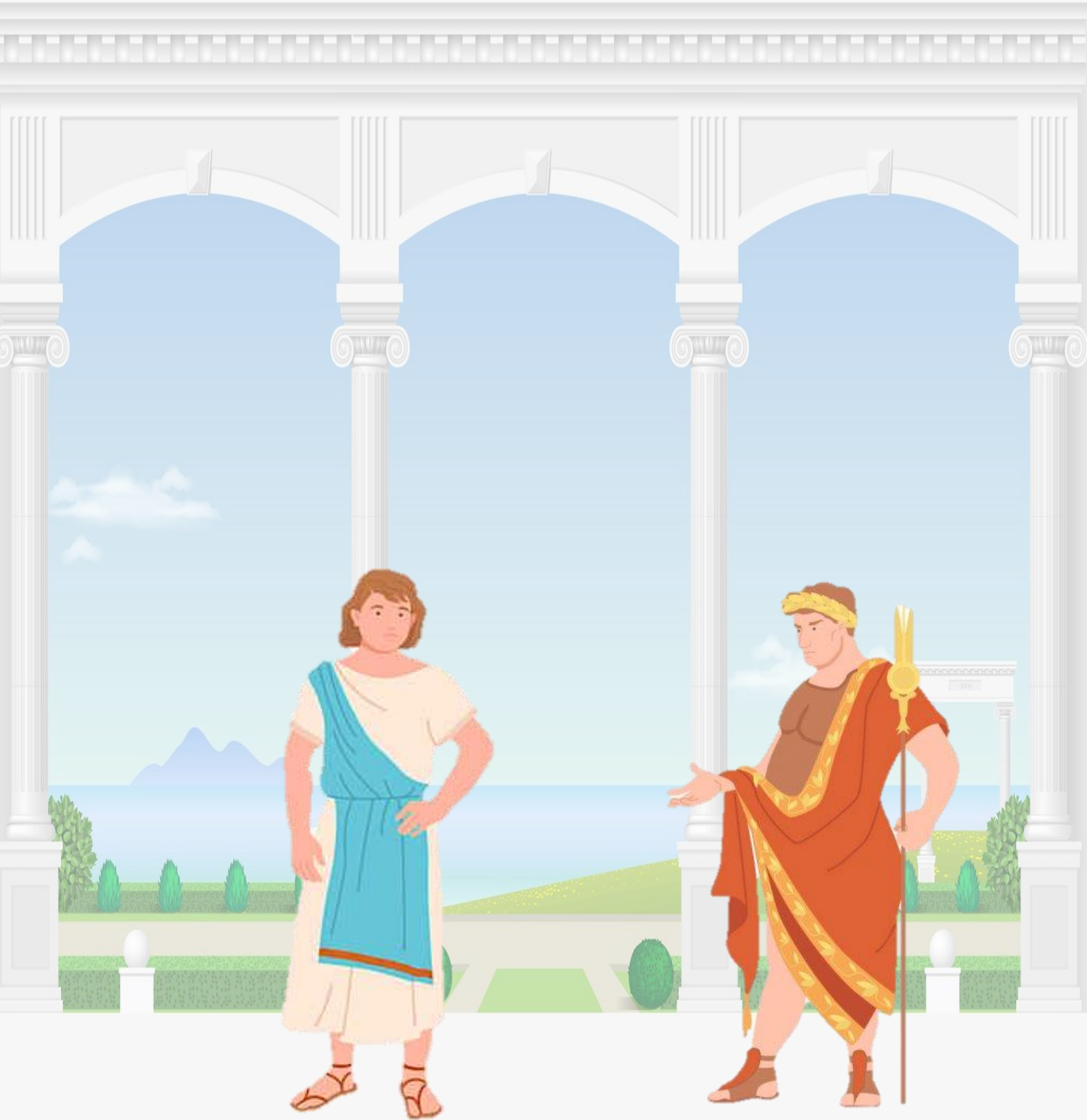
In plaas van horlosies het mense die tyd dop gehou deur son
wysers te gebruik.

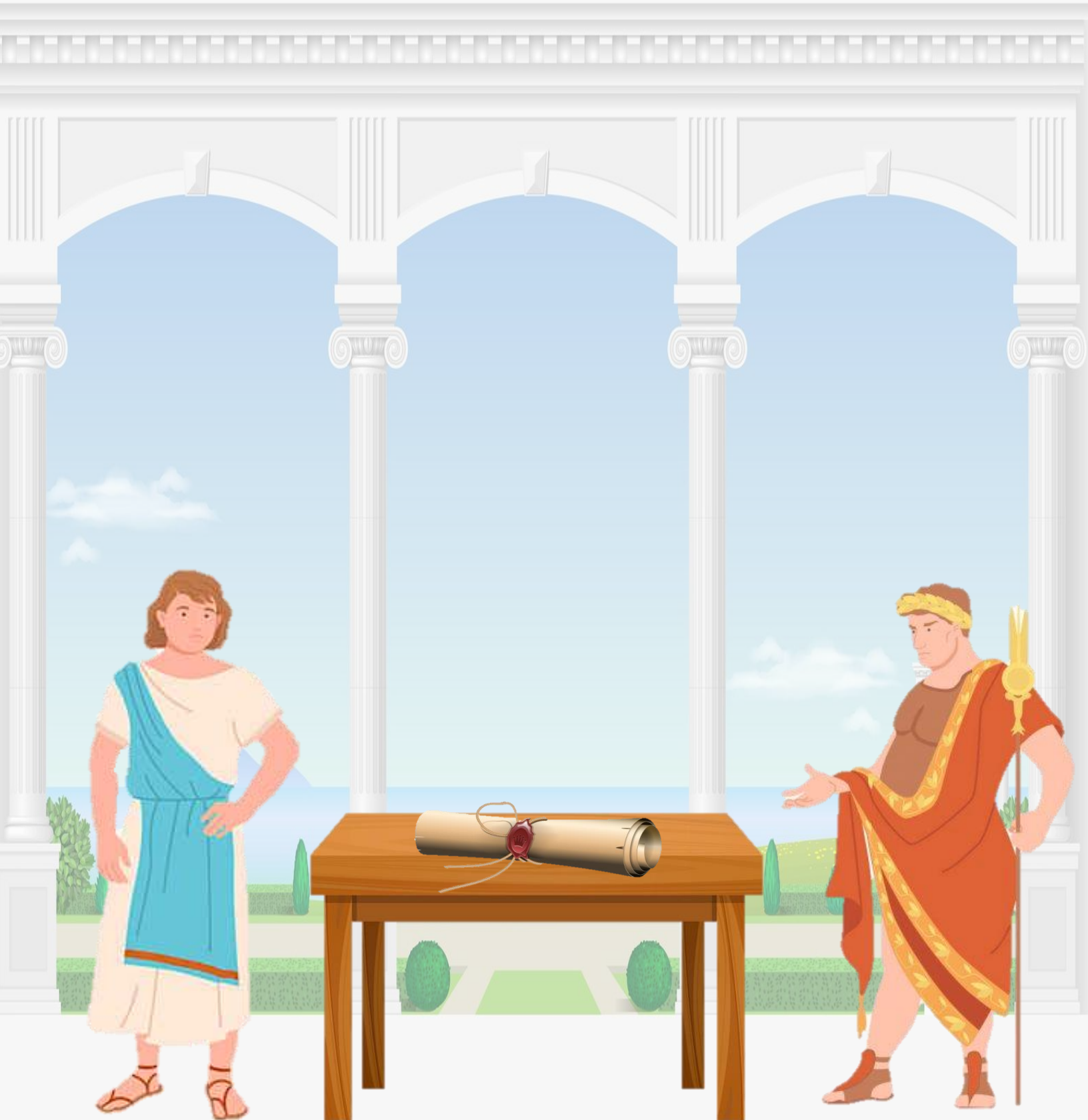
En so het die klein meganiese voëltjie wat getjirp het toe die son opgekom het – gegee deur Daedalus aan die pas gebore prinses om haar geboorte te vier – die praatjie van almal in die land geword.

Koning Minos het Daedalus genader om te vra of hy dalk iets minder mooi maar nuttiger kan uitvind en Daedalus het nie teleurgestel nie.

'n Paar maande later het hy die planne vir 'n reuse labirint voorgelê om die half mens en half bul monster, bekend as die Minotaurus, gevangene te hou.

Koning Minos was baie tevrede. Ongelukkig was koning Minos ook baie gulsig. Hy wou hê Daedalus moes net vir hom werk en daarom het hy sy koninklike wagte vir Daedalus en sy jong seun Icarus laat neem en hulle in 'n grot hoog bo die see toegesluit.

Die enigste ingange na die grot was deur die labirint wat deur die Koning se soldate bewaak word (om nie eers van die Minotaurus te praat nie!) en 'n ingang wat uit kyk oor die see hoog op die kant van 'n krans.

Daedalus het hom aanvanklik nie gesteur aan sy tronk straf nie. Wat Daedalus ook al nodig gehad het, het koning Minos sonder twyfel voorsien - kos, drank, gereedskap van alle vorms, skaars metale, leer, perkament en selfs kerse sodat hy tot laat in die nag kon werk.

Daedalus het vir baie jare gelukkig gelewe en aan 'n eindelose verskeidenheid wonderlike uitvindings gewerk. En jong Icarus, hoewel soms verveeld, was gewoonlik baie gelukkig om sy pa te help en met die meganiese speelgoed te speel wat Daedalus vir hom gemaak het.

Dit was eers toe Icarus 'n tiener geword het dat Daedalus begin wonder het of dit die beste ding vir sy seun was om weg gesluit te word. Icarus was moeg vir die koue, klam grot, het begin kla dat hy geen hoop op 'n lewe van sy eie het nie.

Op sy sestiende verjaardag het Icarus woedend uit gebreek, "Maar pa, ek wil 'n avontuur hê en miskien selfs om 'n meisie te ontmoet en 'n seun van my eie te hê! Ek kan nie 'n vrou vra om saam met my in hierdie eensame grot oor die see te kom woon nie.

Ek haat hierdie grot. Ek haat die Koning. En ek haat jou!"

Natuurlik vra Icarus in 'n brief om verskoning omdat hy sulke gemene dinge vir sy pa gesê het, maar het daarop aangedring dat hy dit nie kon verdra om langer in die grot opgesluit te word nie.

Die volgende keer wat koning Minos die grot besoek het, het Daedalus hom senuweeagtig genader, “U Majesteit, sekerlik moet u sien dat Icarus besig is om 'n jong man te word.

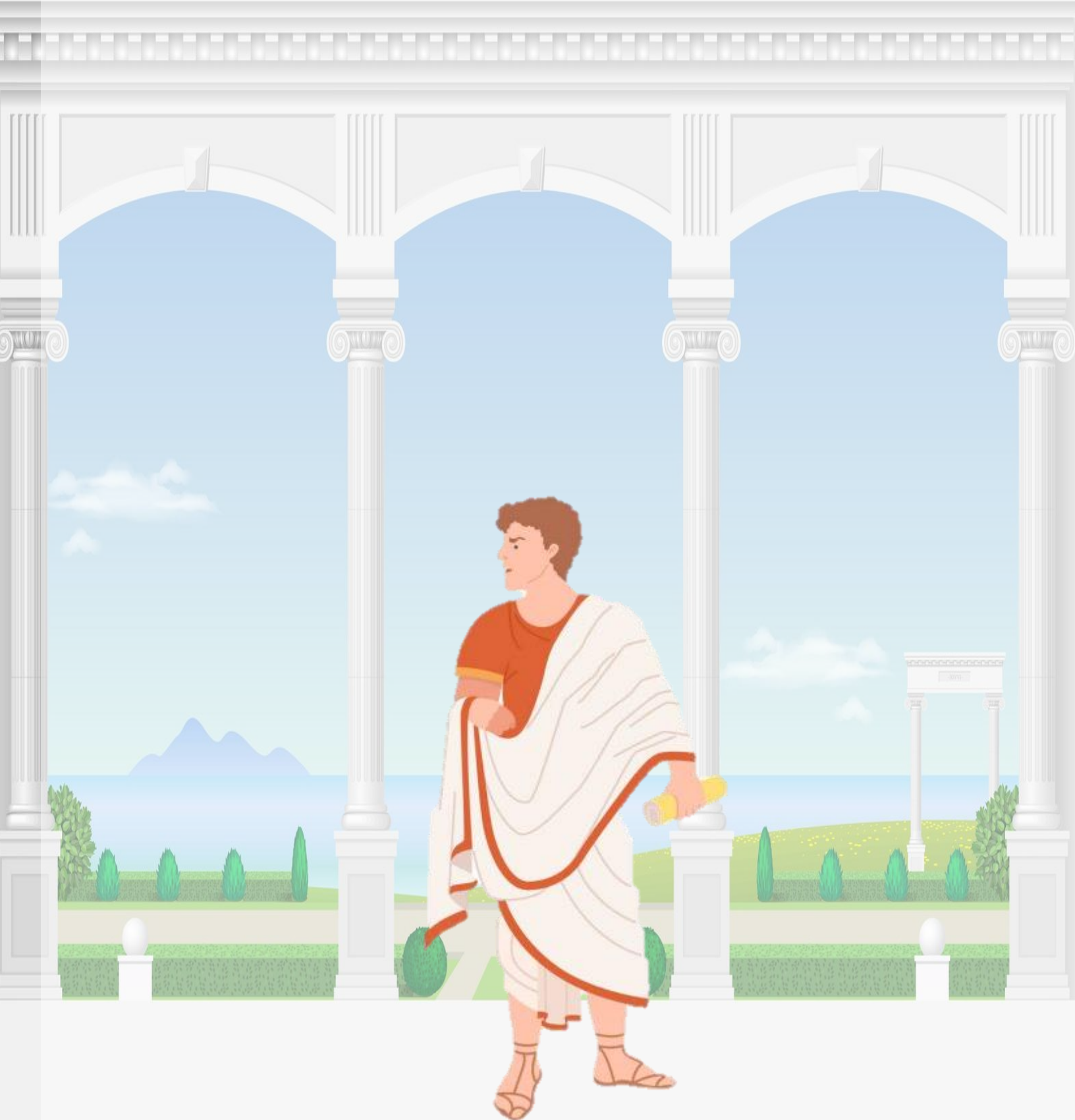
Jy kan nie beplan om hom vir sy hele lewe toe gesluit te hou nie. Asseblief meneer, laat hom by u koninklike wag aansluit en 'n lewe in u diens soek.”

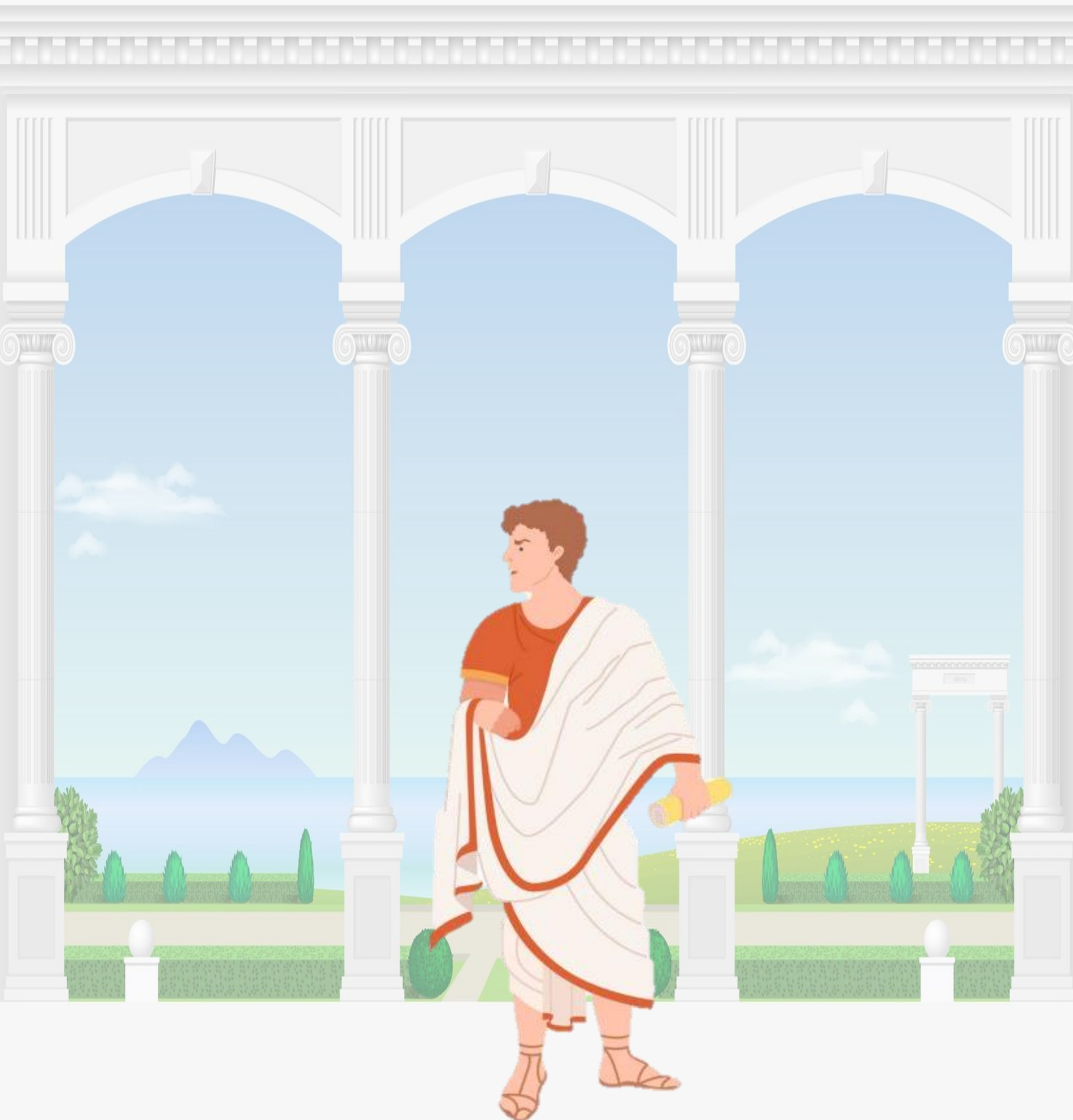
Die Koning lig 'n wenkbrou en staar ingedagte uit die opening van die grot, "Ek sal jou versoek oorweeg. Nou as jy asseblief, my jou idee vir reuse meganiese manne weer wys."

Die Koning moes nie regtig te lank daaroor dink nie. Hy het dadelik gewet dat hy nie Daedalus of Icarus wou laat gaan nie. Wie kan weet of Icarus sy pa se talente sou hê - Icarus het immers sy hele lewe lank by sy pa gekyk en geleer.

Hy wou onder geen omstandighede hê dat 'n ander koninkryk hul hande moes kry op die meganiese wonders wat Daedalus geskep het en wat Icarus eendag kan voortbring nie.

Weke later het koning Minos na Daedalus terug gekeer met sy antwoord: "Icarus lewer die beste diens aan ons ryk deur jou hier geselskap te hou."

"Maar meneer," begin Daedalus.

"Genoeg!" brul koning Minos, "Die besluit is geneem. Ek sal geen argumente hê nie."

Daedalus het na Icarus gedraai om te verduidelik dat daar niks is om te doen nie, maar toe hy die uitdrukking van volslae wanhoop op sy seun se gesig sien, het Daedalus se hart gebreek en hy het belowe dat hy alles in sy vermoë sal doen om sy seun weer gelukkig te maak.

Maar wat om te doen...

Daedalus staan en staar by die ingang van die grot uit wat oor die see uitkyk en kyk hoe die golwe op die rotse daar onder neerstort en die see meeue oor die kranse sirkel. Dit was lente en die neste op die kranse was gevul met eiers en kuikens.

Icarus het langs sy pa aangestap en saggies gesê: "Hoe jaloers is ek, daardie voëltjies sal binnekort kan weg vlieg, hulle wag net vir hulle vlerke om sterk genoeg te wees en dan sal hulle van hierdie ellendige krans kan wegvlieg."

Daedalus het sy oë geknip, en 'n glimlag het stadig op sy gesig gegroei. Hy het na Icarus gedraai, sy oë flikkerend, "Wel, dan, my kuiken, dan sal ons moet begin werk om jou vlerke te versterk sodat jy saam met die ander kan weg wees!"

Eers het Daedalus stroke leer en fyn takkies gebruik om 'n besem en 'n groot net te maak wat hy vir Icarus na die kranse laat hang het om die vere naby die see meeue neste op te vee.

Vir baie dae het Icarus sorg vuldig elke veer bymekaar gemaak wat hy kon bykom.

Terwyl Icarus met vere besig was, het Daedalus dun buisies van ligte metaal geskep wat hy gebruik het om die raam van twee pare mens grootte vlerke te vorm.

Hy het leerstroke gebruik om 'n harnas en katrolle te skep sodat die draer die vlerke in verskillende rigtings kan klap en kantel.

Toe neem hy die vere wat Icarus versamel het en gebruik kerswas om die vere aan die ligte metaal rame te begin vasmaak.

“Twee rame?” Icarus glimlag gelukkig vir sy pa, “Kom jy ook?”

Daedalus het sy seun op die skouer geklem en geantwoord:
“Ek doen, my seun. Dankie dat jy my daaraan herinner dat jy
van al my skeppings vir my die belangrikste is. Ek is jammer
dat dit my so lank geneem het om ons albei te bevry.”

Dit was met onvermoeide inspannings werk om die vere bymekaar te maak en dit een vir een aan die rame vas te maak, maar 'n paar weke later, toe die eerste jong see meeue hul neste begin verlaat het, het Daedalus die vlerke voltooi verklaar.

Die dag toe hulle sou vertrek, het Daedalus vir Icarus 'n laaste keer raad gegee: “Nou seun, onthou, jy moet versigtig wees as ons vlieg.

Vlieg te naby aan die see en jou vlerke sal te swaar word met die water wat van die golwe afsput.

Vlieg te naby aan die son en die was sal smelt en jy sal vereverloor. Volg my pad noukeurig en dit sal goed gaan.”

Icarus knik en skuif opgewonde sy arms in die harnas. Hy het afwesig geluister terwyl sy pa verduidelik het hoe om die vlerke wyd oop te maak om die lugstrome op te vang en hoe om die katrolle te gebruik om te stuur.

Met 'n gretige drukkie vir sterkte het Daedalus en Icarus die ingang van die grot wat oor die see uitkyk, ingestap, hul vlerke so wyd gesprei as wat hulle sou gaan en een na die ander, oor die see gespring.

Asof dit vir hom gewag het, het die wind Icarus se vlerke amper dadelik gevang en boontoe het hy gesweef.

O, vryheid! Icarus het sy kop agter oor gegooi en gelag terwyl die verskrikte seemeeue van hom weg gewyk het en toe skreeuende waarskuwings teruggeslinger toe hy te naby aan die neskranse gestuur het.

Daedalus het vir sy seun geskree om versigtig te wees, hou op om met die voëls te speel en volg hom na die kus van 'n eiland in die verte. Maar Icarus het te veel pret gehad – hy was moeg daarvoor om altyd sy pa te volg, altyd na sy eindelose lesings te luister en Icarus was verheug oor sy skielike vryheid.

Hy het gekyk hoe die seemeeue op die lugstrome hoog bo die see opkom en by homself gedink: “Versigtig, bah. Die voëls is nie versigtig nie, hulle is gelukkig hulle is vry! O, wat 'n heerlike avontuur is dit nie.

Die son is so warm en die wind ruk aan my vlerke asof selfs die wind bly is ek is uiteindelik los. Ek kan nie glo ek het dit al die jare gemis, vas gevang in daardie koue, klam grot nie.” En daarmee het hy die see meeue op en op en OP in die lug gevolg.

“Nee Icarus! Stop!” het Daedalus geskree, “Die was sal smelt as dit te warm word. Nie so hoog nie. Nie so hoog nie!”

Maar Icarus was te ver weg of te verlore in sy eie gelukkige gedagtes van opgewondenheid om na sy pa se waarskuwings te luister.

Soos hy nog hoër gevlieg het, het hy begin voel hoe die warm was by sy arms afdrup en vere sien val soos sneeu vlokkies om hom neer. Icarus het sy pa se lese onthou en met afgryse besef sy fout. Hy het die katrolle begin werk om sy vlerke terug te kantel na die see toe, maar terwyl hy dit doen, sien hy meer vere weg dryf en hy het vinniger begin hoogte verloor as wat hy wou.

Deur die katrolle nog meer woes te werk, het Icarus die vlerke geklap en probeer om sy val te vertraag, maar hoe harder hy klap, hoe meer vere kom los van die raam van sy vlerke.

Terwyl Daedalus verskrik toegekyk het, duik Icarus na die see en klap woes die katrolle met sy arms. Toe hy uiteindelik die water tref, was daar nie 'n veer aangeheg nie.

Daedalus het so vinnig as wat hy kon op die strand geland naby waar Icarus geval het, maar die enigste teken van sy arme kind was 'n paar vere wat in die branders dryf. Daedalus het tot in die sand opgefrommel, sy gesig in sy hande, want hy het geweet sy seun is dood.

Na baie maande, toe Daedalus van sy hartseer begin herstel het, het hy die eiland Icaria genoem ter nagedagtenis aan sy seun. Op die strand waar hy geland het, het hy 'n tempel vir die songod Apollo gebou en daarin het die vlerke wat hy geskep het, gehang en belowe om nooit weer te vlieg nie.

